BESLUIT VAN DE COMMISSIE

van 6 januari 1999

ingevolge Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad met betrekking tot de Braziliaanse regeling voor invoervergunningen voor staalplaat

(kennisgeving geschied onder nummer C(1998) 4468)

(1999/44/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad van 22 december 1994 tot vaststelling van communautaire procedures op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek met het oog op de handhaving van de rechten die de Gemeenschap ontleent aan internationale regelingen voor het handelsverkeer, in het bijzonder die welke onder auspiciën van de Wereldhandelsorganisatie werden vastgesteld ([1]), laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 356/95 ([2]), inzonderheid op de artikelen 11 en 14,

Na overleg in het kader van het Raadgevend Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

A. Vorige procedures

(1) Op 30 april 1997 diende Eurofer (Europese Vereniging van ijzer- en staalproducerende industrieën) een klacht in ingevolge artikel 4 van Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad (hierna „de verordening" genoemd) namens haar leden, zowel nationale federaties als afzonderlijke bedrijven, die in twaalf van de 15 lidstaten van de Europese Unie zijn gevestigd en meer dan 90 % van de ruwstaalproductie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal voor hun rekening nemen.

(2) De klagende partij voerde aan dat bij de invoer van roestvrij plaatstaal in Brazilië een systeem van niet-automatische invoervergunningen werd toegepast. Volgens Eurofer pasten de Braziliaanse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor het afgeven van invoervergunningen vanaf mei 1996 een andere regeling toe waardoor vergunningen slechts werden afgegeven indien voor de in te voeren goederen een betalingstermijn van maximaal 30 dagen gold. De klagende partij wees erop dat deze wijziging niet werd bekendgemaakt door de Braziliaanse autoriteiten, dat zij geen uitleg verschaften over de juridische grondslag voor de afwijzing van aanvragen om vergunningen die waren ingediend door importeurs van producten uit de Gemeenschap, en dat de wijziging kennelijk het resultaat was van interne richtsnoeren van de Braziliaanse overheid.

(3) Volgens de klagende partij werd de verplichting om de nieuwe betalingstermijn in acht te nemen geleidelijk dwingender; vanaf november 1996 werd van de importeurs van staalproducten een schriftelijke verbintenis geëist dat zij deze betalingstermijn zouden naleven en vanaf januari 1997 werd een computersysteem (Siscomex) ingevoerd om de afgifte van de invoervergunningen te controleren.

(4) Ten slotte wees de klagende partij erop dat door de Medida Provisória n.º 1569 van de Braziliaanse president op 25 maart 1997 een algemene regeling voor wisselkoerscontracten voor betalingen in verband met ingevoerde goederen werd goedgekeurd; (hierin is bepaald dat wisselkoerscontracten voor de betaling van ingevoerde goederen waarvoor de betalingstermijn minder bedraagt dan 360 dagen, vooruit moeten worden betaald); deze maatregel werd op zijn beurt ten uitvoer gelegd door de Bank van Brazilië door middel van Circular n.º 2747, dat eveneens op 25 maart 1997 werd goedgekeurd. Eurofer beweerde dat deze wet niet in de plaats kwam van de speciale voorschriften die van toepassing zijn op de afgifte van invoervergunningen voor staalproducten, maar de Braziliaanse autoriteiten in staat stelde de maatregelen die specifiek op staalproducten van toepassing zijn, strikter en doeltreffender toe te passen.

(5) Volgens de klagende partij vormen de hierboven uiteengezette Braziliaanse praktijken handelsbelemmeringen in de zin van artikel 2, lid 1, van de verordening omdat zij indruisen tegen de internationale verbintenissen van Brazilië in het kader van de WTO en hebben deze belemmeringen negatieve gevolgen voor de handel van de klagende partij.

(6) De klagende partij voerde met name aan dat de Braziliaanse regeling voor invoervergunningen die van toepassing is op roestvrijstalen producten een inbreuk vormt op de artikelen XI, III:4 en X van de GATT 1994 alsmede op artikel 1, lid 4, artikel 3, lid 3, artikel 5 en artikel 1, lid 9, van de in het kader van de WTO gesloten overeenkomst inzake procedures op het gebied van invoervergunningen worden overtreden.

(7) In verband met de schadelijke gevolgen voor de handel voerde de klagende partij aan dat de bedrijfsactiviteit van de producenten en exporteurs van de Gemeenschap ernstig werd ontwricht. Door de invoering van de regeling voor invoervergunningen in kwestie werden een aantal voor invoer bestemde zendingen opgehouden in de haven van aankomst, hetgeen aanzienlijke extra kosten met

([1]) PB L 349 van 31. 12. 1994, blz. 71.
([2]) PB L 41 van 23. 2. 1995, blz. 3.

zich meebracht. Bovendien konden de importeurs ten gevolge van de opheffing van de gebruikelijke betalingstermijn van 180 dagen niet langer goederen kopen, tenzij de producent of de exporteur bereid was de kosten van een langere betalingstermijn te dragen, hetgeen voor de producent of voor de exporteur een nieuwe financiële last betekende waardoor zijn verkoop onrendabel werd. De onzekerheid die teweeg werd gebracht door deze invoerregeling leidde ertoe dat bestellingen vertraging opliepen en dat eventuele nieuwe bestellingen voor de bedrijfstak van de Gemeenschap verloren gingen.

(8) De klacht bevatte voldoende aanwijzingen om de inleiding van een onderzoeksprocedure vanwege de Gemeenschap ingevolge artikel 8 van de verordening te rechtvaardigen. Bijgevolg leidde de Commissie op 27 juni 1997 een onderzoeksprocedure in [1].

B. **Antwoord van de Braziliaanse regering in verband met de vereiste betalingstermijn van 30 dagen bij het afgeven van niet-automatische vergunningen**

(9) Na het inleiden van het onderzoek beantwoordde de Braziliaanse regering een vragenlijst en deelde de diensten van de Commissie hierin mede dat de lijst van producten waarop de niet-automatische vergunningen van toepassing waren, spoedig gewijzigd zou worden en dat de producten van de GN-codes 7219 en 7220 die werden vermeld in de klacht ingevolge Verordening (EG) nr. 3286/94 zouden worden geschrapt. Dit werd op 25 augustus 1997 door de Braziliaanse autoriteiten bevestigd aan de hand van een afschrift van een maatregel (Comunicado n.º 23 van het Departamento de Operações de Comércio Exterior (DECEX) van 11 augustus 1997, bekendgemaakt op 13 augustus en in werking getreden bij de publicatie) die deze wijziging had bewerkstelligd. Er volgde een gedetailleerde bevestiging op 11 december 1997 waarin de Braziliaanse autoriteiten verklaarden dat de producten in kwestie nu onder de regeling voor automatische invoervergunningen vielen en dat er aan de afgifte van dergelijke automatische vergunningen geen speciale eis op het gebied van betalingstermijnen was gekoppeld.

(10) Dit schrappen uit de lijst van producten waarvoor niet-automatische vergunningen gelden was essentieel, aangezien het systeem van niet-automatische invoervergunningen het enige concrete administratieve middel was om de eis in verband met de specifieke betalingstermijn van 30 dagen af te dwingen. Schriftelijke bewijzen van de verplichting dat een dergelijke betalingstermijn moest worden nageleefd, verzamelde de klagende partij in de vorm van afzonderlijke beslissingen waarbij niet-automatische invoervergunningen werden geweigerd.

(11) Onder deze omstandigheden kan ervan uit worden gegaan dat het schrappen van de in de klacht bedoelde producten uit de lijst van producten waarvoor niet-automatische invoervergunningen gelden, neerkomt op het opheffen van de handelsbelemmering die in de klacht samen met de specifieke eis in verband met de betalingstermijn werd aangevochten.

C. **Braziliaanse wetgeving inzake een algemene regeling voor wisselkoerscontracten voor de betaling van ingevoerde producten**

(12) De Braziliaanse wetgeving inzake een algemene regeling voor wisselkoerscontracten voor de betaling van ingevoerde producten die op 25 maart 1997 werd goedgekeurd, verplicht importeurs ertoe, indien de betalingstermijn van bepaalde goederen minder bedraagt dan 360 dagen, een wisselkoerscontract te sluiten met een plaatselijke bank waarbij een bepaalde termijn geldt die afhankelijk is van de betalingsvoorwaarden die op de betrokken goederen van toepassing zijn. Dat betekent dat de importeurs in de betrokken bank een deposito moeten geven totdat de rekening is betaald of een premie moeten betalen voor het wisselkoerscontract bij de lokale bank.

(13) Volgens de Braziliaanse autoriteiten is noch de afgifte van de invoervergunning, noch de inklaring van de goederen door de douane afhankelijk van het naleven van deze regeling. Het niet-naleven van deze regeling zou leiden tot boetes door de Braziliaanse Centrale Bank. Om de draagwijdte en de gevolgen van deze Braziliaanse wet te verduidelijken en om na te gaan of zij verenigbaar is met internationale handelsvoorschriften heeft de Commissie de wet sedert haar goedkeuring aan een nauwgezet onderzoek onderworpen. Op multilateraal niveau heeft de Europese Gemeenschap in dit verband in januari 1998 overleg ingeleid in het kader van de desbetreffende WTO-bepalingen.

D. **Recente ontwikkelingen**

(14) Sedert 1996 lijkt bij de Braziliaanse autoriteiten de neiging te bestaan om enerzijds op niet transparante wijze maatregelen op het gebied van de handel af te dwingen die restrictieve gevolgen hebben voor specifieke gevoelige sectoren en anderzijds horizontale wetten aan te nemen die, op zijn zachtst uitgedrukt, voor de invoer negatieve gevolgen zouden kunnen hebben. Het groeiende aantal onderzoeksprocedures die werden ingeleid of worden overwogen in het kader van Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad en de klachten van Europese exporteurs zijn een duidelijke aanwijzing voor het bestaan van deze tendens.

(15) Ingevolge een klacht van Febeltex, de vereniging van de Belgische textielindustrie, leidde de Commissie op 27 februari 1998 [2] een onderzoeksprocedure in op grond van de verordening.

[1] PB C 197 van 27. 6. 1997, blz. 2.

[2] PB C 63 van 27. 2. 1998, blz. 2.

Het gaat bij deze procedure om onderzoek naar het systeem van niet-automatische invoervergunningen en de wijze waarop dit systeem werd uitgewerkt met name door verplichte betalingstermijnen en het instellen van minimumprijzen bij invoer.

(16) Hoewel de bovenstaande procedure is toegespitst op de gevolgen van de regeling voor bepaalde textielproducten, heeft zij toch betrekking op een praktijk die vergelijkbaar is met de praktijk waarop onderhavig besluit betrekking heeft. Ondanks de beëindiging van de procedure zal de Commissie de regeling voor invoervergunningen voor staalplaat die momenteel in Brazilië wordt toegepast dus verder kunnen controleren.

E. **Aanbeveling**

(17) De onderzoeksprocedure die betrekking heeft op de Braziliaanse regeling voor invoervergunningen voor staalplaat dient derhalve te worden beëindigd,

BESLUIT:

Artikel 1

De onderzoeksprocedure in verband met de Braziliaanse regeling voor invoervergunningen voor staalplaat die op 27 juni 1997 werd ingeleid, wordt beëindigd.

Artikel 2

Dit besluit is van toepassing met ingang van de datum van zijn bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen.*

Gedaan te Brussel, 6 januari 1999.

Voor de Commissie
Leon BRITTAN
Vice-Voorzitter